மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதில் உள்ள பிரச்சினைகள் - மலையகக் கவிதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டதோர் ஆய்வு

- எம்.ஏ.எஸ்.எப். ஸாதியா -

மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகள் எனும்போது உணவு, உடை, உறையுள், மருத்துவ, சுகாதார, போக்குவரத்து வசதிகள் முதலியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். ஒரு மனிதன் மகிழ்ச்சியாகவும் சுகதேகியாகவும் வாழ்வதற்கு இத்தேவைகள் நிறைவேற்றப்படுவது இன்றியமையாததாக விளங்குகின்றது. இவற்றுள் ஒன்றிலோ சிலவற்றிலோ குறைகள் ஏற்படலாம். எனினும், அனைத்திலும் குறைகள் ஏற்படும்போது, வாழ்க்கையே ஏமாற்றமாகி விடுகின்றது. மலையக மக்களைப் பொறுத்தவரை வறுமை, அறியாமை, அடிமை வாழ்க்கை முதலிய காரணங்களால் தமது அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்ள முடியாமல் வாழ்கின்றனர். நாளும் நாளும் எதிர்பார்ப்புக்களோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இவர்களது வாழ்க்கை, ஏமாற்றங்களோடு கழிகின்றது. தமது அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்குப் பலரிடமும் அடிமைப்பட்டும் கெஞ்சியும் பல்வேறு துன்பங்களை அனுபவித்தும் வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்த நிலைக்கு இவர்கள் தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

இவர்களது இந்நிலைமைகள் பல்வேறு கவிதைகளிலும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. பூண்டுலோயா தர்முவின் óóமக்கள் குரல்ôô, குறிஞ்சி இளந்தென்றலின் óóஇப்போதும்...ô, லிங்கதாசனின் óஉணர்வாரில்லைô,óஊருக்கேயூட்டும் ஒளியைப்பார்ô,óகொடுமையடா குன்றில்ô,óஅன்புத் துணைவிக்குô, குமரனின் óபசிô,óகாலம்ô,óகொடுமைô, மல்லிகை சி. குமாரின் óதீபாவளிப்பட்டம்ô,óபஜனைக்கீதம் மாற்றி எழுதப்படும்ô, மை. பன்னீர்ச் செல்வத்தின் ñகாயம் பட்டாலும்ò, சந்தனம் சத்தியநாதனின் óநெஞ்சு பொறுக்குமோô, அல் அஸுமத்தின் óமலைô,óஆயுட்காலக் கைதிô,óகணக்குப்பிள்ளை புலம்புகிறார்ô முதலிய கவிதைகளில் இவ்வாறான நிலைமைகள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இவர்கள் ஏனைய மக்களை விட, அதிக நேரம் வேலை செய்த போதும் ஏனைய மக்களைவிட மிகக்குறைந்த ஊதியத்தையே பெறுகின்றனர். விடியலோடு எழுந்து

வேலைக்குச் செல்லும் இவர்கள் இரவாகும் போதுதான் வீடுதிரும்புகின்றனர். என்றாலும், கடின உழைப்பாளர்களான இவர்களது வாழ்வில் விடிவற்ற நிலை நிலவுவதையும் தொடர்ந்தும் ஏமாற்றங்களையே இவர்கள் சந்திக்கின்றனர் என்பதையும் ்ஃஃகாயம் பட்டாலும்ஃ்ஃ எனும் கவிதை சித்திரித்துக் காட்டுகின்றது. ñé ..விடியலோடு விழித்த போதும் இரவோடு தான் ஒத்துப் போனான்ò என்ற கவிவரிகள் இவர்களது கடின உழைப்பையும் வறுமையினையும் விடிவற்ற வாழ்வினையும் தத்ரூபமாகச் சித்திரிக்கின்றன. தொடர்ந்தும் தமக்கு விடிவு வரும் என்ற எண்ணத்தோடு இவர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். எனினும், வாழ்வில் இவர்கள் பெற்ற சிறுசிறு வெற்றிகளினால் ஏற்பட்ட மகிழ்சிகளை விட, தோல்விகளால் மனதில் ஏற்பட்ட ரணங்களே அதிகம். உழைக்கும் போது பலரோடு வாழ்ந்தாலும் இறக்கும் போது தனிமையோடுதான் இறக்கின்றனர். இந்நிலைமைகள் பின்வருமாறு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனளூ

ñ.... விடியலோடு விழித்த போதும்
இரவோடு தான் ஒத்துப் போனான்
பலரோடு இருந்த போதும்
தனிமையோடுதான் செத்துப் போனான்.
é é ஏற்பின் பெருமிதத்தை விட
இழப்பின் ரணங்களே அதிகம்..ò

(பன்னீர்ச் செல்வம்,மை 2002, ஆறு ஐந்தாய் மாறும்,ஒகாயம் பட்டாலும்ô)

இவர்கள் ஒழுங்காக உண்பதற்கோ, குடிப்பதற்கோ, அணிவதற்கோ, சந்தோ'ங்களை அனுபவிப்பதற்கோ, கொண்டாட்டங்களைக் கொண்டாடுவதற்கோ, சுகாதாரமான, மகிழ்ச்சியான சூழலில் சொந்த வீடுகளில் வாழ்வதற்கோ எந்த வகையிலும் அருகதையற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்டுள்ளனர். அடிமைகளை விடவும் மோசமாக நடாத்தப்படுகின்றனர். எவ்வளவு க'டப்பட்டு உழைத்தும் வாழ்வில் எந்தவித சுகத்தையும் அனுபவிக்காத மக்களாக இவர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். பூண்டுலோயா தர்மூவின் ்ஃமக்கள் குரல்ஃ்ஃ எனும் கவிதையில் இவ்விடயங்கள் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

ñ...... பாட்டாளி வர்க்கத்து மக்களிங்கே ï கடும்
பட்டினியா லுயிர் வாடுகின்றார்.
தொட்டிற் குழந்தைக்குப் பாலுமில்லை ï பெண்கள்

கட்டிக் களித்திட சேலையில்லை.

மண்டிக் கிடக்குது மாளிகைகள் - பலர்
ஒண்டி இருந்திட குடிலுமில்லை
வேண்டிய பொருள் இருக்குதிங்கே ï மக்கள்
வேண்டும் பொருள் கிடைப்பதில்லை ....

முக்கிய தேவைகள் பற்பலவாய் - இங்கு
தொக்கிக் கிடக்குது மிக மிகவே .....ò

(தர்மூ, (2000), மலையரசி, ப. 38)

இவ்வாறு இவர்கள் படும்பாடுகள் பல்வேறு கவிதைகளிலும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

1.1 உணவு உடைப் பிரச்சினையும், வறுமையும்

இன்று உலக நாடுகளில், அதிலும் குறிப்பாக மூன்றாம் உலக நாடுகளில் நிலவும் முக்கியதொரு பிரச்சினையே வறுமை. வறுமை, இன்னும் பல பிரச்சினைகளுக்கு வித்திடுகின்றது. அதில் முக்கியதொரு பிரச்சினையாக உணவுப் பிரச்சினை விளங்குகின்றது. உணவுப் பிரச்சினையினால் வறுமையான நாடுகளில் பல்லாயிரக்கணக்கானோர் நாளாந்தம் இறக்கின்றனர். செல்வந்த நாடுகள் செல்வத்தில் திளைத்திருக்க, வறிய நாடுகளில் மக்கள் பட்டினி கிடந்து இறக்கின்றனர். பிறக்கின்ற குழந்தைகள் கூட, போ'ணைக் குறைபாட்டு நோய்களோடு எலும்பும் தோலுமாகவே பிறக்கின்றன. இவை அவர்களது ஏழ்மையின் அடையாளங்கள் என்றே கூற வேண்டும்.

இலங்கையை எடுத்துக் கொண்டாலும், இங்கும் சிலர் எல்லாவகையான சுகபோகங்களையும் அனுபவித்து வாழ, ஒரு குழுவினர் வறுமையில் உழன்று துன்பப்படுகின்றனர். குறிப்பாக, மலையக மக்களை எடுத்துக் கொண்டால், அவர்கள் க'டப்பட்டு உழைக்க, அவர்களது உழைப்பைச் சுரண்டி வாழ்வோர் சந்தோசமாக வாழ்கின்றனர். அவர்களுக்குப் போஷணை உள்ள உணவுகள், வகைவகையான உணவுகள், பசியைப் போக்குவதற்குப் போதியளவு உணவு முதலியன கிடைக்காதிருப்பது ஒருபுறம் இருக்க, ஒரு நாளைக்கு ஒரு நேரம் வயிற்றைக் கழுவ, கஞ்சிக்கே வழியற்ற நிலையில் எத்தனையோ பேர், பட்டினிகிடப்பது மிகவும் கொடுமையானதாக உள்ளது. இவர்களது வாழ்க்கை, வறுமை காரணமாக அவலம் மிக்கதாகவே காணப்படுகின்றது.

பல்வேறு கவிதைகளில் இவர்கள் அனுபவித்துவரும் உணவுப் பிரச்சினையும் வறுமை நிலையும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. சங்க காலப் பாடல்களில், புலவர்களின் வறுமை நிலையினைச் சித்திரிக்கும் போது, வறுமையினால் நலிவுற்ற உடலமைப்புக்கள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் மூலம், வறுமையானது அம்மக்களை எந்தளவுக்குப் பாதித்துள்ளது என்பதனை ஊகிக்க முடியும். அதேபோல், மலையக மக்களின் வறுமையினைச் சித்திரிக்கும் கவிதைகளிலும் அம்மக்களின் நலிவுற்ற உடலமைப்புக்களின் சித்திரிப்புக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

மலையகத்தில் நிலவும் வறுமையினால், இங்கு பிறக்கும் குழந்தைகளும் எத்தியோப்பியக் குழந்தைகளைப் போன்று பிறக்கின்றன. இந்நிலைமை ῒமரணம் வரட்டும்ὸ எனும் கவிதையில் பின்வருமாறு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது:

ῒ........... நெசவில் சிக்கிய நூலாக
நசித்து முடக்கப்பட்ட வாழ்வு
கற்பு சுமை தாங்காது
ஒடிந்து போகும் உடலோடு
தாய்மை ....
எத்தியோப்பியாவில் பிறந்தது போல்
நம் குழந்தைகள் ....ῗ

(பன்னீர்ச் செல்வம்,மை., (2002), ஆறு ஐந்தாய் மாறும்,ὀமரணம் வரட்டும்ὸ)

ὀஅழகென்று சிரிக்குமிங்கேὸ எனும் கவிதையிலும் வறுமை, தொழில் க்'டம் என்பனவற்றால் மக்கள் உடல்நிலை எவ்வளவு மோசமடைந்துள்ளது என்பது எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஒட்டியுலர்ந்த கன்னம், அதனுள்ளே புதைந்த விழிகள், வெயிலில் காய்ந்து, பட்டை யுரிந்த பட்ட மரம் போல் தசைகள் அற்ற கருகிய கைகால்கள், சருகு போன்ற கரிக்கட்டை உடல்கள், இவையே மலையகத்தினில் வாழ்கின்ற பெண்களுக்கு வறுமையினால் கிடைத்த சொத்துக்களாகும். நாள் முழுதும் தொழில் செய்தும் வறுமையினால் உண்ண உணவின்றி வாடும் இம்மக்கள் அவலம் மிகுந்த வாழ்க்கையையே நடாத்தி வருகின்றனர். இந்நிலைமைகளை விளக்குவதாகவே குமரனின் ὀகொடுமைὸ எனும் கவிதையும் அமைந்துள்ளது.

இவர்களது வறிய வாழ்வை சந்தனம் சத்தியநாதன் ‘நெஞ்சு பொறுக்குமோ’ எனும் கவிதையில் பின்வருமாறு சித்திரித்துள்ளார்:

“.....நெஞ்சு பொறுக்குமோ
நேசமுள்ள மானிடர்க்கு
உண்ணுவதோ உப்பு ரொட்டி
உறங்குவது பாயித் துண்டு
உடுப்பதுவோ சீத்தத் துணி
ஊதுவது பீடித் துண்டு
மேனி வருத்த மென்றால்
மேட்டு லயக் கசிப்புத் தண்ணி
இவைகளைப் பார்க்கையிலே......”

(சந்தனம் சத்தியநாதன், (2003), மலைத்தென்றல், ப. 33)

வறுமையினால் மலையக மக்கள் தம் அன்றாட வாழ்க்கையை ஓட்டப் போராட வேண்டியவர்களாகவே உள்ளனர். இவர்களுக்குப் போஷணையுள்ள உணவுகள் கிடைப்பதில்லை. குழந்தைகளுக்குப் பாலுணவுகள் கிடைப்பதும் இல்லை. சில தாய்மார் உடல் ரீதியாக மிகவும் பலவீனப்பட்டிருப்பதால் தமது குழந்தைகளுக்குக் கொடுப்பதற்குத் தாய்ப்பாலின்றிக் கஷ்டப்படும் நிலை மிகவும் கொடுமையானது. இராகலைப் பன்னீரின் ‘எமக்கொரு நீதி வரும்’ எனும் தாலாட்டுப் பாடல் வடிவிலமைந்த கவிதையில் இந்நிலைமைகள் பின்வருமாறு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன:

“..... அம்மா மடியினிலே
ஆன மட்டும் நீயுறிஞ்சி
பால்குடிக்கப் பார்த்து
பாலின்றி அழுகிறியா......”

(இராகலைப் பன்னீர், (1999), மலைத்தென்றல், ப. 20)

மேலும், உண்பதற்கு உணவின்றி பல வேளைகளிலும் பட்டினி கிடக்கும் நிலை எஸ். பன்னீர்ச் செல்வத்தின் ‘சுதந்திரக் குழந்தை’ எனும் கவிதையில் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. மலையக மக்கள் விரதங்கள் என்று விசேடமாக அனுஷ்டிப்பதில்லை. காரணம் அவர்களுக்கு எல்லா நாட்களுமே விரதம்தான் என்று கூறுவதன் மூலம் அவர்களது வறுமை நிலை படம்பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இவரது,ŉஆண்டவனுக்கு ஒரு மனுò எனும் கவிதையிலும், கடவுளிடம் நியாயம் கேட்பது போல், மலையக மக்களின் வறுமைநிலை கூறப்பட்டுள்ளது. கடவுளாகிய நீ சுவர்க்கத்தில் இருந்துகொண்டு எல்லா வகையான சுகபோகங்களையும் அனுபவிக்கும் போது, நாம் சோறின்றிக் கிடக்கலாமா என உருக்கமான முறையில் இக்கவிதை அமைந்துள்ளது.

பசியோடு உண்பதற்கென வீட்டுக்கு வந்தால் வெறும் தட்டுக்களையே இவர்கள் அதிகமாகக் காண்கின்றனர். பட்டினியோடு போராட்டம் நடத்துவதால், வயிற்றில் அமிலம் சுரந்து நோய்களுக்கும் உள்ளாகின்றனர். இவ்வாறான நிலைமைகளால் வாழ்க்கையே அர்த்தமற்றதாகக் கழிகின்றது:

ŉ...... வெற்றுத் தட்டுகளை
கண்டு கண்டு
வாழ்க்கை நிலவும்
தேய்பிறையாகின்றது
அமிலத்தால்
எரிக்கப்பட்ட
வயிறுகளை
குவளை நீர்தான்
அணைக்கின்றது......ò

(பொகவந்தலாவ ஸ்ரீதரன்,சோ., கலகெதர உனைஸ் ஆரிப், (1992), இருளைத் துளாவும் மின்மினிகள், ப. 20)

எனக் கூறுவதன் மூலம், மக்களின் அவலநிலையைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

தமிழோவியனின் óதூசிô எனும் கவிதையில்,தரமான தேயிலையை தொழிலாளர்களுக்கு வழங்காது, கடைசியாக எஞ்சுகின்ற தூசியினையே வழங்குகின்றனர். இத்தூசியினை சொனை என்று கூறுவர். இது தேயிலைச் செடிகளுக்கு உரமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இதனை தேயிலைத்தூள் தயாரித்தலை சிறு கைத்தொழிலாகச் செய்வோர், பணம் கொடுத்து வாங்கிச் செல்வதால் இவர்களுக்கு இதிலும் மிக அற்பமான அளவையே கொடுக்கின்றனர். ஆனால், இது எவ்விதமான

சுவையும் அற்றதாக விளங்குவதோடு தேயிலைச் செடிக்கு உரமாக இடுவதற்கே ஏற்றதாக அமைந்துள்ளது.

துரைமார் எத்தனையோ கிலோ தேயிலையைத் தினந்தோறும் தமக்குத் தெரிந்தவர்களுக்கும் தம் ஆதரவாளர்களுக்கும் வழங்குகின்றனர். அதேவேளை, துரைமார் அறியாமல் நிருவாகத்தினர் நூற்றுக்கணக்கான கிலோ தேயிலையைக் களவில் விற்பனை செய்கின்றனர். என்றாலும், அதனை உற்பத்தி செய்பவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்குத்தான் நிருவாகத்தினருக்கும் இத்தோட்ட முதலாளிமாருக்கும் மனம் வருவதில்லை என்பதனைப் பின்வரும் கவிதைப்பகுதி சித்திரிக்கின்றதுளூ

ῆ...... தரமான தேயிலைத்தூளை சலித்து மிஞ்சும்,
தரமில்லாத் தூசியினைக் குவித்து வைத்து
உரமாகத் தேயிலை மலைக்குப் போட வேண்டியதை,
உடல் முழுதும் ஒட்டிக்கொள்ளும் சொனையதனை,

ஒருமுறைக்குப் பலமுறை சலித்து எடுத்து,
ஒரு சுவையும் சாயமும் தராக் குப்பையினை,
தருகின்றார் ΄லேபர்டஸ்ட்ΐ என்றே - இந்த
தரங்கெட்ட தூசிதான் தொழிலாளர்க்குண்டாம்...ὸ

(தமிழோவியன், (2000), தமிழோவியன் கவிதைகள், ப. 51)

மேலும், இவர்கள் வகைவகையான காய்கறிகளை வாங்கிச் சமைப்பதற்கு வசதியற்றவர்கள். தமது சூழலில் கிடைக்கக்கூடிய கீரைவகைகள், கிழங்கு வகைகள், பழங்கள் முதலானவற்றை உணவுக்காகச் சேர்த்துக் கொள்கின்றனர். அத்தோடு, விலை குறைந்த, தரம் குறைந்த உணவுகளையே சமைத்து உண்ணுகின்றனர். சேம்பன் கிழங்கு, பலா மூசு, பலாக்காய், மரவள்ளிக் கிழங்கு, கருவாட்டுக் குழம்பு, மரவள்ளிக்கீரை, வல்லாரை முதலிய கறிவகைகளை இவர்கள் உணவாகச் சமைக்கின்றனர். ΄மருதாயி என் மனைவிΐ எனும் கவிதையில் இவர்களது உணவுகள் சில பின்வருமாறு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன:

ῆ.... கருவாட்டு குழம்பு
கறியாய், சேம்பன் கிழங்கையும்

பிலாமூசு பிஞ்சுகளையும்
உண்டு வளர்ந்து ....ò

(றசீனா, (2003), மண்ணிழந்த வேர்கள், ப. 15)

இவர்களுக்குப் போதுமான கலோரி உணவு கிடைப்பது மிகக்குறைவாகவே உள்ளது.

உடைப் பிரச்சினை

வறுமையினால் சிறந்த உணவுகளைப் பெற முடியாது துன்பப்படும் அதேவேளை, உடைகளை வாங்குவதற்கும் கஷ்டப்படுகின்றனர். சிலர் மாற்றி உடுப்பதற்கும் உடையின்றிக் கஷ்டப்படுகின்றனர். எஸ்.பன்னீர்ச் செல்வத்தின் ñஅருமை அம்மாò எனும் கவிதையில், ஒரு குழந்தை தன் தாயைப் பார்த்து, வறுமையினால் தாம் அடைந்துள்ள நிலைமையைக் கூறுவது போன்று, கவிஞர் தம் மன ஆதங்கத்தை இக்கவிதையில் சித்திரித்துள்ளார். ஏனைய மக்களோடு ஒப்பிடும்போது, இம்மக்களின் நிலை மிகவும் கீழ்நிலையிலேயே உள்ளது. பாதங்களுக்கு அணிவதற்குப் பாதணிகள் இல்லை; தம் ஆசைப்படி அணிந்து கொள்ள ஆடைகள் இல்லை; அழகிய சிறந்த பட்டாடைகளைத் தொட்டுப் பார்க்கக் கூட, பாக்கியமில்லை; கந்தையான ஆடையானாலும் அதனைக் கழுவி அணிவதற்கு நினைத்தால், மாற்றி அணிவதற்கும் ஆடையின்றி அல்லல் படுகின்றனர். இவ்வாறான நிலையில் இவர்களின் மனதில் சுமந்துள்ள கனவுகள் அனைத்துமே கனவாகவே ஆகிக்கொண்டிருக்கிறன என்பதனைப் பின்வரும் கவிதைப்பகுதி சித்திரித்துக் காட்டுகின்றது:

ñ........ பட்டாக பலர்
உடுத்தையில்
உனக்கு ï அதை
தொட்டுப் பார்க்க
கூட எட்டவில்லை!

அந்தக் கந்தையை
மாற்றி
கசக்க நினைத்தாய்
மாற்றிக் கட்ட
மறுதுணியின்றா

தவித்தாய்.......ô

(சிவசேகரம்,சி., தம்பையா,இ., இராஜேந்திரன்,சிவ., பன்னீர்ச் செல்வம்,எஸ்., (1993), குன்றத்துக் குமுறல், ப. 103)

இவர்கள் ஆடைகள் வாங்குவதாயினும் மலிவு விலையில் ஆடைகள் விற்கின்ற óபரனகோட்ô வியாபாரிகளிடமே வாங்குகின்றனர். óபரனகோட் வியாபாரிகள்ô என்போர், பல்வேறு பகுதிகளிலும் வீடுவீடாகச் சென்று, பாவித்து விட்டு ஒதுக்கிய பழைய ஆடைகளை வாங்கிக் கொண்டு, அவற்றிற்குப் பகரமாகப் புதிய பாத்திரங்களைக் கொடுப்பர். இவ்வாறு வாங்கிய அப்பழைய ஆடைகளையே மலையகப் பகுதிகளில் கொண்டு போய் விற்றுப் பணம் சம்பாதிக்கின்றனர். அவ்வாறான ஆடைகளையே மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களில் அதிகமானோர் புத்தாடைகளாக வாங்கி அணிகின்றனர். பெரும்பாலானவர்களுக்குக் கடைகளில் சென்று புதிய ஆடைகளை வாங்கி அணிவதற்கு வசதியில்லாத நிலையே காணப்படுகின்றது. புத்தாடை வாங்கி அணிய முற்பட்டால் அவர்களின் வயிறுகள் நிர்வாணமாய் போய்விடும் நிலை ஏற்படுகின்றது. இக்பால் அலியின் ñபுள்ளிகளில் சில புள்ளிகள்ô எனும் கவிதை இந்நிலைமைகளைப் பின்வருமாறு சித்திரித்துக் காட்டுகின்றது:

ñ...... வறுமைக் கோட்டில் நின்று
பரன கோட் காரனிடம்
பழைய உடுதுணிகள்
வாங்கி உடுக்கும் பழக்கம் தான்
நிரந்தரமாய்
இன்னு மின்னும்
எங்களிடம் இருந்து வருகிறது
கடைத் தெரு சென்று
புதிய உடுதுணி வாங்கும் நிலை
எப்போ எப்பொழுது வருமென
சற்றுத் துணிந்து
புத்தம் புது ஆடைகளை
அணிய ஆசைப்பட்டால்
நிர்வாணமாய்ப் போய்விடுவோம் என்ற
மனப் பய உணர்வுதான் ......ô

(இக்பால் அலி, (2001), புள்ளிகளில் சில புள்ளிகள், பக். 23ï 24)

பெண்கள் பட்டாடை கட்ட வேண்டிய இடைகளில் படங்குகளைக் கட்டிக் கட்டியே இடைகள் சிறுத்து விட்டன. ஒரு கூட்டம் தம்மைப் பொன்னால் அலங்கரித்துக் கொள்ள ஆசைப்படும்போது, இவர்கள் தம் மானத்தை மறைப்பதற்கு ஆடை தேடுகின்றனர். இவர்களது ஆடைகள் கூட, கிழியத் துடிக்கும் நிலையிலேயே காணப்படுகின்றன. இராகலைப்பன்னீரின் இருவர் பாடும் நாட்டார் பாடல்போல் அமைந்த ‘மாற்றம் வருமடியோ’ எனும் கவிதையில் இவர்களின் நிலை எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

பொருட்களின் விலையேற்றம்

நாளுக்கு நாள் பொருட்களின் விலை ஏறிக்கொண்டே செல்கின்றது. பொருட்களின் விலையேற்றத்தால் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்படுகின்றனர். பொருட்களின் விலையேற்றத்திற்கேற்ப இவர்களின் சம்பளம் அதிகரிக்கப்படுவதில்லை. அதனால், பொருட்கள் விலையேறும்போது, இவர்கள் வறுமையினால் மேலும் மேலும் துன்பப்படுகின்றனர். அத்தியவசிய உணவுப் பொருட்களின் விலையதிகரிப்பு இவர்களைக் கடுமையாகப் பாதிக்கின்றது. மா, பாண் ஆகியவற்றின் பயன்பாடு இவர்களிடம் அதிகமாகையால் இவற்றின் விலைகள் அதிகரிக்கும் போது, இம்மக்கள் பட்டினியால் வாடுகின்றனர்.

தமிழோவியனின் ‘மாவே விலை குறைந்து வா’,‘துயர் ஓவியம்’, மல்லிகை சி. குமாரின் ‘தீபாவளிப் பட்டம்’, நாகபூஷணியின் ‘பணமல்ல பிணம்’, பொகவந்தலாவ சோ. ஸ்ரீதரனின் ‘கண்ணீர்ப் பொங்கல்’,‘கொடி ஏற்றம் விலை ஏற்றம்’ முதலிய கவிதைகளில் பொருட்களின் விலையேற்றத்தால் இம்மக்கள் படும் துன்பங்கள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

பொருட்களின் விலையேற்றத்தால் மக்கள், தம்மிடம் உள்ள நகைகள் பொருட்கள் அனைத்தையும் கடைகளில் ஈடுவைத்தே தம் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவு செய்ய வேண்டிய அவல நிலை ஏற்படுகின்றது. அதனை உரிய காலத்தில் திருப்பி எடுக்க முடியாது போனால், அவை அறுதியாகி விடுகின்றன. தமிழோவியனின் ‘துயர் ஓவியம்’ எனும் கவிதையில் இந்நிலைமைகள் பின்வருமாறு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன;

“...... மாவு விலை அரிசி விலை மலைபோலே ஏறியதால்
மலையகத்தார் தவிக்கின்ற போதும் ....”

(தமிழோவியன், (2000), தமிழோவியன் கவிதைகள், ப. 92)

எனக் கூறுவதன் மூலம் இதனை உணர முடியும். ஆறுரூபாய், ஏழுரூபாய் என்று இருந்த மாவின் விலை, தற்போது எழுபத்தைந்து ரூபாய் வரை சென்றுவிட்டது. மா

விலையேற்றத்தால் அதிகம் பாதிக்கப்படுவது ஏழை மக்களே. அத்தியவசியப் பொருட்களின் விலையேற்றத்தால் அப்பொருட்கள் ஏழைகளுக்கு எட்டாத பொருட்களாய் மாறி, அவர்களின் வறுமை நிலையை மேலும் உச்சநிலைக்குக் கொண்டு செல்கின்றது.குறிப்பிட்ட உழைப்புக்குள் வாழ முடியாமல் திண்டாடுகின்ற இம்மக்களின் நிலைமையைப் பொருட்களின் விலையேற்றம், மேலும் மோசமடையச் செய்கின்றது. அதனால், தமது தேவைகளை நிறைவு செய்ய இம்மக்கள் முற்படும் போது, கடன் தொல்லைகளுக்கு உட்படுகின்றனர்.

கடன், வட்டிப் பிரச்சினைகள்

கடனுக்குப் பொருட்களை வாங்குதல், பணத்தைக் கடனாக வாங்குதல் முதலியவற்றால் இம்மக்கள் பல்வேறு சிரமங்களை அனுபவிக்க வேண்டி ஏற்படுகின்றது. கடனுக்குப் பணம் கொடுப்போர் அல்லது பொருட்களைக் கொடுப்போர் அதற்குப் பல நிபந்தனைகளை விதிப்பர். கடனுக்குப் பணம் வாங்கி, அதனை உரிய காலத்தில் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாது போகும்போது, பல்வேறு சண்டை சச்சரவுகள் ஏற்படுகின்றன. அதேவேளை, எடுத்த தொகையை விட அதிகமாக, வட்டியோடு சேர்த்தே கடனைத் திருப்பிச் செலுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது. சில பொறுப்பற்ற, போதைவஸ்துக்கு அடிமையான கணவன்மார் சாராயம் போன்றவற்றை வாங்குவதற்காக அநாவசியமாகக் கடன் வாங்கி, கடன் சுமையை அதிகமாக்குகின்றனர். இந்நிலைமைகளை சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் “தேயிலைத் தோட்டத்திலே”, சந்தனம் சத்தியநாதனின் “தீபாவளி”, குறிஞ்சி நாடனின் “சிறக்கும் நாள் எந்நாளோ”, ம.சண்முகநாதனின் “ஓர் உரையாடல்”, தமிழோவியனின் “அமைதியில்லை”, குறிஞ்சித் தென்னவனின் “சம்பளநாள்”,“பொங்கி எழுந்திடுவோம்”, குறிஞ்சி இளந்தென்றலின் “குடிச்சாத்தான் தீபாவளியா”,“நன்றிக்கடன்”,“கடன்” முதலிய கவிதைகளில் காணலாம்.

மலையகத்தில் அதிகமான ஆண்கள், தம் உழைப்பு முழுவதையும் மதுவருந்தி அழிப்பதனால் அவர்களிடம் சேமிப்பு என்ற பெயருக்கே இடமில்லாது போய் விடுகின்றது. இவர்களது வறுமைக்கு இதுவும் முக்கியதொரு காரணம் எனலாம். அதனால், விசேட தினங்களைக் கொண்டாடுவதற்கும் இவர்கள் பிறரிடம் கடன்வாங்க வேண்டியவர்களாக உள்ளனர். ஆண் - பெண் இருவரதும் பங்களிப்பு குடும்பத்தில் இல்லாதவிடத்து, வறுமைநிலை மேலும் அதிகரித்து, அதனால் கடன் தொல்லைகளுக்கு இவர்கள் ஆட்படுகின்றனர். இவ்வாறான நிலைமைகளைக் குறிஞ்சி இளந்தென்றலின் ñகுடிச்சாத்தான் தீபாவளியாò எனும் கவிதையில் காணலாம்.

தோட்டப் புறங்களில் மக்களின் வாழ்க்கை கடனிலேயே கழிகின்றது. கடைகளில் வியாபாரம் செய்வதென்றாலும் கடனுக்குப் பொருட்களை விற்காது போனால், விற்பனையே இல்லை என்ற நிலைமைதான் ஏற்படும். சிறியதொரு பொருள்

முதற்கொண்டு, விலை கூடிய பொருள்வரை அனைத்தையும் கடனுக்கே வாங்குகின்றனர். மாத முடிவில் சம்பளத் தினத்தன்றுதான், கடனைத் திருப்பிக் கொடுப்பதால், கடை நடத்துபவர்களும் பல்வேறு சிரமங்களை எதிர்நோக்குகின்றனர். அதேவேளை, சில தோட்டங்களில் தொடர்ச்சியாக வேலை இருப்பது குறைவு, அவ்வாறான நிலையில் இவர்களது ஊதியமும் குறைவாகவே அமைந்துவிடும். இந்த ஊதியத்தை நம்பி, பட்ட கடன்களை அடைப்பது இம்மக்களுக்குப் பெரும் சவாலாக அமைகின்றது. இவ்வாறான சில சந்தர்ப்பங்களில் கடைக்காரர்கள் கடன் கொடுக்க மறுத்து விட்டால், ஒருபுறம் இவர்கள் பாதிக்கப்படுகின்றனர். மறுபுறம் சண்டை சச்சரவுகள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. இது கடன் கொடுப்போர், கடன் வாங்குவோர் இருவருக்குமே பெரும் போராட்டமாகவே உள்ளது. பெற்ற கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாது போனவர்கள், கடன் தந்தவர்களைக் காணும் போதெல்லாம் அஞ்சி ஒளிக்கும் நிலைகூடக் காணப்படுகின்றது. அவர்கள் எந்நேரமும் மனச் சஞ்சலங்களோடு வாழும் நிலையே நிலவுகின்றது. இவ்வாறான நிலைமைகளை,ŵநன்றிக் கடன்ŵ எனும் கவிதை பின்வருமாறு சித்திரிக்கின்றது:

ñ...... ́அப்பா பீடிவாங்கி
வரச் சொன்னிச்சுô
பக்கத்து லயத்துக் குரல்
́காசுô........
́பிறகு தருமாம்ô
இப்படி பல தடவைகள்
கடன் இல்லை என்றால்
கடை நடாத்த முடியாது
நாங்க என்ன
ஓடியா பேயிடுவோம்.......!
சண்டை சத்தம்
இந்தத் தோட்டத்தில்
எல்லாம் கடன்தான்
குடியிலிருந்து
கோழி முட்டை வரை
எல்லா பாக்கியும்
சம்பளம் போட்டால்தான்
கிடைக்கும்.......
இந்த மாதம் தருகிறேன்
சொல்லிச் சொல்லி
மாசம் மூனாச்சி
கடன் வாங்கிய
சனங்களை நினைத்து
அழுது புலம்பும்
கடை மனசு
சாமான் வாங்கிய
கடனை
எப்படி கட்டுவது
மறுபடியும் மறுபடியும்
கடன் கொடுப்பார்களா
தோட்டத்தில் ஒழுங்கா
வேலையில்ல
சொன்னால் நம்புவார்களா........ô

(குறிஞ்சி இளந்தென்றல், (2003),அப்புறமென்ன, பக். 43-44)

அதுமட்டுமன்றி, கடன் வாங்குவதோடு தொடர்புபட்ட ஒரு பிரச்சினையாக வட்டி காணப்படுகின்றது. கொடுக்கின்ற கடனை வட்டியோடு திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டி ஏற்படுவது இவர்களுக்குப் பெரும் பழுவாக அமைந்துள்ளது. அதேவேளை, கடனைத்

திருப்பிக் கட்டுவதற்குக் காலதாமதம் ஏற்படும்போது, வட்டியின் அளவு பெருகிக் கொண்டே செல்கின்றது. வட்டி கூடிவிட்டால், அதனைத் திருப்பிச் செலுத்த முடியாது அடகு வைத்த நகைகளை இழந்துவிடுகின்றனர். இவ்வாறு வட்டியினால் ஏற்படும் தொல்லைகளையும் துன்பங்களையும் பல கவிதைகளும் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றன. குறிஞ்சித் தென்னவனின் ‛சம்பளநாள்' எனும் கவிதை இதுபற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றது:

"........ ஈட்டுக் கடையில வச்ச நகையினை
இந்த மாசம் திருப்பலன்னா, ஏலம்
போட்டுடு வானாம் என்ன செய்வேன்......"

(குறிஞ்சித் தென்னவன், (1987), குறிஞ்சித் தென்னவன் கவிதைகள், ப.14)

இவ்வாறு தம்மிடம் உள்ள கொஞ்சப் பொருட்களையும் இழந்து துன்பப்படும் மக்களின் உள்ளக்குமுறல்கள் பல்வேறு கவிதைகளிலும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

வறுமையின் அவலம்

இம்மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமைவது வறுமையாகும். நோயுற்றவர்களுக்கு ஒழுங்காக வைத்தியம் பார்ப்பதற்கோ, நேரத்திற்கு வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு செல்வதற்கோ வசதியற்றவர்களாக இம்மக்கள் உள்ளனர். நோயுற்றாலும் தோட்ட நிர்வாகத்தினர் லொறிகளைக் கொடுக்கும்வரை நோயாளரை ஏற்றிச் செல்வதற்குக் காத்திருக்க வேண்டி ஏற்படுகின்றது. அவ்வேளை, சில நோயாளர்கள் இறந்து விடுகின்றனர். அதேவேளை கொடிய நோய் என்றால் வைத்தியச் செலவுகளைச் செய்வதற்கும் இவர்கள் திண்டாட வேண்டி ஏற்படுகின்றது. பணமில்லாத காரணத்தால், பல உயிர்களைப் பறிகொடுக்கும் அவலநிலை நிலவுகின்றது.

இராகலைப் பன்னீரின் "ஓர் ஏழையின் இருதயம்" எனும் கவிதையில் ஏழைப் பாடசாலைச் சிறுமிக்கு இருதய நோய் ஏற்பட்டு, அதற்கு வைத்தியம் செய்வதற்குப் பணம் தேடி எவ்வளவோ அலைந்தும் பணம் திரட்டிக் கொள்ள முடியாது போனதால், அவள் இறந்து விடும் அவலநிலை எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஓர் உண்மைச் சம்பவத்தையே கவிஞர் பின்வருமாறு கவிதையாக்கி உள்ளார்:

"....... உன்
இருதயத்தைச் சரிசெய்ய
இரண்டரை லட்சம்!.....
பணக்காரப் பயல்கள்
டாம்பீகம் செய்யும் நாட்டில் - இனியும்

எத்தனை ஏழை சிசுக்களை

இழக்கப் போகிறோமோ தெரியாது!......ò

(இராகலைப் பன்னீர், (1999), புதிய தலைமுறை, பக்.29ï 30)

இவ்வாறான நிகழ்வுகள் மலையகத்தில் சர்வசாதாரணமான ஒரு விடயமாகி விட்டது. வறுமையினால் ஒருவரைப் பலிகொடுக்கும் போது, இவ்வேழைகளின் மனம் துன்பத்தில் துவண்டு வாழ்க்கை மீதான நம்பிக்கையையும் பற்றினையும் இழந்து விடுகின்றது. வறுமையினால் இவ்வாறு பல்வேறு வகையிலும் அவதிப்பட்டு நாள்தோறும் இவர்கள் கண்ணீர் சிந்துகின்றனர். மாடாய் உழைத்தும் நிம்மதியான வாழ்க்கை வாழ்வதற்கான வசதிகள் எதுவுமற்று, பல்வேறு வகையிலும் துன்பத்தை அனுபவிக்கின்றனர்.

1.2 வதிவிடப் பிரச்சினை

மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளுள் மிகவும் முக்கியமான ஒரு பிரச்சினையாக வதிவிடப் பிரச்சினை விளங்குகின்றது. வதிவிடப் பிரச்சினை எனும் போது, சொந்த வீடற்ற நிலை, வீட்டில் இடம் போதாமை (லயக் காம்பராக்களில்), மழை காலங்களில் இவ்வீடுகளில் வாழ்வதில் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் என்பன உள்ளடங்குகின்றன.

1.2.1 லயத்து வீடுகளின் அமைப்பு

இவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள வீடுகள், நீண்ட மண்டபம் ஒன்றை அறைகளாகப் பிரித்து, ஒவ்வொரு அறையும் ஒவ்வொரு காமரா என அழைக்கப்படுகின்றது. இந்த ஒரு காமரா, எட்டு அடி அகலமும் பத்து அடி நீளமும் கொண்டது. இந்த எட்டடி காம்பரா ஒரு குடும்பம் வாழ்வதற்கு வழங்கப்படுகின்றது. முழுக் குடும்பத்தினரும் அந்த அறைக்குள்ளேயே தமது சகல கருமங்களையும் ஆற்றவேண்டியுள்ளது. இவர்கள் கூட்டில் அடைக்கப்பட்ட விலங்குகள் போலத்தான் வாழ்கின்றனர்.

கொடிய குற்றங்கள் செய்த குற்றவாளிகளை அடைப்பதற்கெனச் செய்யப்பட்ட சிறைகளைப் போன்றே இவர்களது வீடுகள் காணப்படுகின்றன. முடக்கிய கால்களை நீட்டுவதற்குக் கூட, இடமற்ற நிலையிலேயே இவர்களது வீடுகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காக உழைக்கும் இம்மக்கள், அடிமைகளாக நடாத்தப்படுவதற்கு இவர்களது லயத்துச் சிறைகளே சாட்சி பகர்கின்றன.

இவர்களது வீடுகளின் அமைப்புப் பற்றிய வர்ணனைகளின் மூலம் இவர்களது க்'டங்களையும், அவலங்களையும் அறிய முடிகின்றது. சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் ñதேயிலைத் தோட்டத்திலேò, பூண்டுலோயா தர்மூவின் ñஒரு கோட்டின் இரு முனைகள்ò,

பொகவந்தலாவ சோ. ஸ்ரீதரனின் ‟போதைத் தலைவர்கள்‟, சிவ.இராஜேந்திரனின் ‛இருவர் பாடல்‟, மாரிமுத்து சிவக்குமாரின் ‟லயத்துச் சிறைகள்‟ முதலிய கவிதைகள் இவ்வகையில் நோக்கத்தக்கவை.

அதிகமான லயத்து வீடுகள் மண்ணால் கட்டப்பட்டவை. அவை தொடரான அறைகளைக் கொண்டதாகக் கட்டப்படுவதால் வாசல் மாத்திரம் வைத்து கட்டப்படுகின்றன. மனிதர் வாழ்வதற்கு அமைக்கப்பட்டது போலன்றி, மிருகங்கள் பறவைகள் வளர்ப்பதற்காகக் கட்டப்பட்டவை போல் அவை உள்ளன. லயக் காமராக்கள் யன்னல்களின்றி இருளாகவே காணப்படுகின்றன. சிவ.இராஜேந்திரனின் ‛இருவர் பாடல்‟ எனும் கவிதையில் இந்நிலைமைகள் பின்வருமாறு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன:

‟........ கோழிக் கூடா லயம் அமைச்சி
கொல்லப் பக்கம் பீலியும் வச்சி
கும்மிருட்டில் வாழ விட்டான்
கொடும காரனேʼ நம்ம
சொகமேதும் கண்டதுண்டா
சொல்லு மச்சானே.......‟

(சிவசேகரம்,சி., தம்பையா,இ., இராஜேந்திரன்,சிவ., பன்னீர்ச் செல்வம்,எஸ்., (1993), குன்றத்துக் குமுறல், ப.55)

நீண்டதொரு வரலாற்றைக் கொண்டவர்களாக இவர்கள் விளங்கினாலும் நாட்டு வருமானத்தில் பெரும்பகுதியை இவர்கள் ஈட்டிக்கொடுத்தாலும் குடிசை வாழ்விற்குள் முடக்கப்பட்டவர்களாகவே இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். லைன்வீடுகளை அமைக்கக் கூடாதென அரசாங்கம் 1950-ஆம் ஆண்டுகளிளேயே சட்டங்களை இயற்றி உள்ளது. எனினும் இதுவரை காலமும் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் எதனையும் அவதானிக்க முடியவில்லை. இதுபற்றி மா.செ.மூக்கையா பின்வருமாறு கூறுகின்றார்ளூ

> ‟பெருந்தோட்டங்களிலே உள்ள தொழில்களுக்காக வந்து குடியேறிய தொழிலாளர்களும் வேறுவழியின்றித் தோட்ட நிருவாகத்தினரால் வழங்கப்பட்ட ‛லைன் வீடு‟ களிற் கடந்த 150 ஆண்டு காலமாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். படிப்படியாக குடிபெயர்ந்து வந்த தொழிலாளர்கள் நிரந்தர தொழிலாளர்களாக மாறிய போதிலும் கூட, கோப்பிக்காலம் முதலாக இருந்து வந்த லைன்வீடுகளின் அமைப்பில் எதுவித மாற்றங்களும் ஏற்படவில்லை‟[1]

இம்மக்கள் எவ்வளவு பாடுபட்டு உழைத்தாலும் இன்னுமே கீழ்மட்ட வாழ்க்கையையே நடாத்தி வருகின்றனர். இவர்களது உழைப்பைச் சுரண்டி வாழ்வோர் மாடிவீடுகளை அமைத்து, பூலோகத்தையே சொர்க்கலோகமாக ஆக்கி வாழ்கின்றனர். அவர்கள் அவ்வளவு செல்வத்தோடு வாழ வழிவகுக்கும் இம்மக்களுக்குச் சிறிய வீடுகளையாவது அமைத்துக் கொடுக்க முடியும். ஆனால், அவ்வாறு செய்வதற்கு அவர்களது மனங்கள் இடங்கொடுப்பதில்லை. மாரிமுத்து சிவக்குமாரின் őலயத்துச் சிறைகள்ő எனும் கவிதையும் இவ்விடயங்களைச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றது.

இந்த லயத்துச் சிறையின் அமைப்பினை பூண்டுலோயா தர்மு மிகத் தெளிவாகச் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளதனைப் பின்வரும் கவிதைப் பகுதியின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடியும்

ñ....... குறுகொக்கியில் கொழுவி விட்ட பிய்ந்தகூடை
பிரித்தெடுத்த கந்தலான பீற்றல் சாக்கு
கறையாகப் படிந்துவிட்ட பாசிநிற கட்டைச்சுவர்
தெறிக்கின்ற நீர் நனைந்த சிறிதான வாசற்படி
குறுகிக் குனிந்தாலும் இடிக்கின்ற இறவாணம்
சிறுமழைக்கும் நனைகின்ற பொத்தல் கூரை
கரிபுகையும் சுண்ணாம்பும் கலந்த சிறுவீட்டின்
ஒரு புறத்தே கோழிப் பறவைகளின் குடாப்பு ...ò

(பூண்டுலோயா தர்மு, (2000), மலையரசி, ப. 19)

இவர்களது வீட்டு வர்ணனை இவ்வாறு இருக்க, சுற்றுப் புறச் சூழல் எவ்வாறு இருக்கின்றது என்பது பற்றிய வர்ணனையையும் இவரது கவிதையில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. எவ்வளவு மாசடைந்த சூழலில் அவர்கள் காலம் தள்ளுகின்றனர் என்பதனை இக்கவிதை துல்லியமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

1.2.2 லயத்து வீடுகள் சொந்தமற்ற நிலையும் இடம் போதாமையும்

சிறைக்கூடங்கள் போல் அமைக்கப்பட்டுள்ள எட்டடிக் காம்பராக்களும் இவர்களுக்குச் சொந்தமில்லை. அதனால், அவற்றில் அவர்கள் நினைப்பது போல் எதுவும் மாற்றங்கள் செய்ய முடியாதுள்ளது. ஒரு குடும்பத்தில் ஒருவராவது தோட்ட வேலையில் இருக்கும் வரைதான், அந்தக் காம்பராக்கள் இவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றது. இல்லாத போது, வீடற்றவர்களாக மாற வேண்டிய அவல நிலையே இங்கு இன்னும் நிலவி வருகின்றது. மாரிமுத்த சிவக்குமாரின் őலயத்துச் சிறைகள்ò எனும் கவிதை, அந்த எட்டடிக் காம்பராக்களும் கூட, தமக்குச் சொந்தமில்லை என்பதை விளக்குகின்றது.

இம்மக்கள் சொந்த வீடுகளுக்காக போராடுகின்றனர். தாமும் பிறரைப் போல், தலைநிமிர்ந்து வாழ்வதற்குத் தமக்கும் காணி, நிலம், வீடு வேண்டும் என்பதற்காக எத்தனையோ உயர்மட்டக் குழுக்களை நாடியும் இவர்களது விண்ணப்பங்கள் இதுவரையும் பயனின்றிப் போய்விட்டன. அரசியல் தலைவர்கள்கூட, வாக்குகளைப் பெற்றுக் கெள்வதற்காகச் சொந்த வீடு கட்டித் தருவோம் எனத் தொடர்ந்தும் வாக்குறுதிகளை வழங்குகின்றனர். மல்லிகை சி. குமாரின் ‘கோலங்கள் மாறும்’ எனும் கவிதையிலும் இந்நிலைமைகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மேலும், இம்மக்கள் நீண்டதொரு வரலாற்றைக் கொண்டவர்களாக இந்நாட்டில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவ்வாறிருந்தும் இவர்களுக்கு நிலம், வீடு இன்றி வாழ்வது இவர்கள் மீதான இரங்கத்தக்க நிலையைப் புலப்படுத்துகின்றது. சந்தனம் சத்தியநாதனின் “காணி நிலம் வேண்டும்” எனும் கவிதையில் இவர்களது நிலைமைகள் பின்வருமாறு சித்திரிக்கப்படுகின்றன:

“......... மண்ணுக்கே உரிமை
இல்லா மலையகத்தில்
மனை உரிமை கேட்கின்றான்
மாற்றீடாய்
சிகரத்தில் கொழுந்தெடுக்கும்
தொழிலாளி
எட்டடிக்குள் தூங்குவது
நியாயந்தானா
நீண்ட ஒரு வரலாற்றைக்
கொண்ட இவன் ....”

(சந்தனம் சத்தியநாதன்,(2003), மலைத்தென்றல், ப. 20)

மக்கள் போராடியாவது இவ்வுரிமைகளைப் பெற வேண்டும் என கவிஞர் மக்களை விளிப்படையச் செய்கின்றார். மாட மாளிகைகள் கட்டி, ஆடம்பர வாழ்வு காணும் சொப்பனங்கள் இம்மக்களுக்கு இல்லை. மாறாக, மங்கள விளக்கேற்றி மனிதனாக வாழ்வதற்கு மட்டுமே இவர்கள் ஒரு குடிசைக்காக ஏங்குகின்றனர். இவர்களின் இத்தவிப்பினை “கனவு மெய்ப்படுமா” எனும் கவிதை யதார்த்தபூர்வமாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றது.

தமிழோவியனின் ‘வரம் தருக இறைவனே’, குறிஞ்சித் தென்னவனின் ‘ஆசை மச்சானுக்கு’, மாரிமுத்து சிவகுமாரின் ‘காணி நிலம் வேண்டும்’, சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் ‘தேயிலைத் தோட்டத்திலே’ முதலிய கவிதைகளிலும் வீடற்ற நிலமைகள் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு தற்காலிகமாகக் கொடுக்கப்பட்ட வீடுகளில் கூட, எவ்வித வசதிகளும் இல்லை. பாட்டன், பூட்டன், பேரன் என அனைவரும் ஒரே குடிசைக்குள் வாழவேண்டிய நிர்ப்பந்த நிலையே காணப்படுகின்றது.அதேவேளை சமைத்தல், சாப்பிடுதல், ஏனைய கருமங்களைச் செய்தல் என அனைத்தும் அதற்குள்ளேயே நடைபெறுகின்றன. சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் ʻதேயிலைத் தோட்டத்திலேʼ எனும் கவிதை இந்நிலைமைகளைச் சித்திரிக்கின்றது. இம்மக்களின் நிலையைக் கூறவும் வெட்கமாகவுள்ளது எனக் கவிஞர் தனது உள்ளக் குமுறலைப் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்ளூ

é . பகரக் கூடா
அவர் குடியிருப்பைப்
பகரவும் வெட்கம்
பகர்ந்திடுவாமேல்
யாரே மனிதரை
மிருகமாய் எண்ணி
யாவையும் ஒடுக்கப்
பிறந்தார் பகர்வீர்!
பெற்றவருடனே
மருமான், மருமாள்,
புத்திரன், புத்திரி
பூட்டனும் பேரனும்
உற்ற அவ்வறையிலே
அடுப்பும் மூட்டுவர்
உணவுஞ் சமைத்து
உண்டு உறங்குவர்
கண்ணைக் கயக்கும்
புகைப்படலத்து ï முறைக்
காதலும் புரிவர்
குழவிகள் பெறுவர்.....

(வேலுப்பிள்ளை,சி.வே., (1969), தேயிலைத் தோட்டத்திலே, பக்.40 - 41)

மிருகங்களை விடவும் கேவலமாகவும் அடிமைகளாகவும் இவர்கள் நடாத்தப் படுவதால், இவ்வாறு அனைத்து வேலைகளும் ஒரு சிறு பகுதிக்குள்ளேயே இடம்பெறவேண்டிய நிர்ப்பந்த நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இதேபோன்று, பெனியின் ʻஒரு சுமைதாங்கியின் சுயசரிதைʼ எனும் கவிதையும், ஒரு பிள்ளை பிறந்து, வளர்ந்து, மலர்ந்து, மணந்து, புணர்ந்து, பிள்ளை பெற்று, பேரப்பிள்ளை கண்டது வரையுமான அனைத்துச் செயற்பாடுகளும் அந்த எட்டடிக் காம்பராக்களிலேயே நடைபெறுகின்றன என்பதனை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

தாம் சுதந்திரமாக அந்தரங்க உறவுகளில் ஈடுபடுவதும் கூட, இந்த லயச் சிறைகளில் ஒரு சோதனையாக உள்ளது. ஏனைய பிரதேசங்களைப் பொறுத்தவரை, குடிசைகளில் மக்கள் வாழ்ந்தாலும் அந்தக் குடிசைக்குள்ளும் ஒரு அறையாவது இருக்கும். இல்லாதபோது ஒருவர் திருமணம் முடித்தால், பெற்றோர் அவ்வீட்டை மணமக்களுக்கு வழங்கிவிட்டு, வீட்டுக்கு வெளிப்புறத்தில் கம்பு தடிகளால் மறைத்து சிறுவீடமைத்துக் கொண்டு இருந்துவிடுவர். அந்தச் சுதந்திரம் கூட, இம்மக்களுக்கு இல்லாதிருப்பது மிகவும் கொடுமையானது. அதனால் சிலர், தம் அந்தரங்க

உறவுகளுக்காக இரவு நேரங்களில் காடுகளுக்குள்ளும், தேயிலைச் செடிகளுக்குள்ளும் செல்கின்றனர். இவ்வாறு செல்லும் போது, சில சமயம் விபரீதமான விளைவுகளும் ஏற்படுவதுண்டு. சிலர் அவற்றை அவதானித்துவிட்டு, இவர்களது நிலைமையினை உணர்ந்தும் உணராதது போல் நடித்து, களவெடுப்பதற்காக வந்தவர்கள் என பொலிஸில் பிடித்துக் கொடுக்கின்றனர். இவ்வாறான நிலைமைகள் நாவல்களில் யதார்த்த பூர்வமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. அதேவேளை, கவிதைகளிலும் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இவர்களுக்குத் தமது வீடுகளை விசாலமாக்குவதற்கு எவ்விதத்திலும் உரிமையில்லை. அதனால், இவர்கள் பல்வேறு வகையிலும் க்'டப்படுகின்றனர். பொதுவாகப் பெண்கள் பூப்பெய்தி விட்டால், அவர்களை தீட்டு என்று கூறி, ஒதுக்குப் புறமாக வைப்பது மரபாக உள்ளது. ஆனால், இம்மக்களுக்கு அம்மரபுகள் எதனையும் பின்பற்றிக் கொள்ளமுடியாது தவிக்கின்றனர். பூப்பெய்தியவர்களை வைப்பதற்காக வெளிப்புறமாக ஒரு குடிசையைத் தற்காலிகமாக அமைத்தாலும் அதற்கும் தோட்ட நிர்வாகம் விடுவதில்லை. அதனை அடுத்த நிமிடமே உடைத்தெறியும்படி கூறி மிரட்டுவர். இவ்வாறான அவலங்கள் இன்று நேற்று நடைபெற்று வரும் ஒரு விடயமன்று. இவர்கள் இங்கு வந்த நாள் முதல், தொடர்ந்து வரும் ஒரு பிரச்சினையாகவே உள்ளது. இந்நிலைமைகளை பொ. புண்ணியமூர்த்தியின் 6வீட்டுக்குள்ள வா6 எனும் கவிதை தத்ரூபமாகச் சித்திரித்துக் காட்டுவதைப் பின்வரும் கவிதைப்பகுதி மூலம் அறியலாம்ஞ

ñ...கொன்னக் கம்புவெட்டி
கொல்லப் பக்கமொரு
காம்பரா கட்டிவைச்சேன்
கன்னி ஒன்னக் குந்தவைக்க!........
கங்காணி வந்து சொன்னார்
கட்டுனதை ஒடைக்காட்டி
வேலையுந்தான் போயிடுமாம்!........
நாலுமாச சம்பளத்தில்
கணக்கெண்ணி வைச்சிருக்கேன்
வேலையுந்தான் இல்லாட்டி
எல்லாம் கனவாயிடுமே!
கட்டுனதை ஒடச்சிடறேன்
க்'டம் நான் பட்டுக்கிறேன்
தீட்டுத்தான் பட்டாலும்
தெய்வக் குத்தம் வந்தாலும்
எல்லாம் நான் தாங்கிக்கிறேன்.....ò

(புண்ணியமூர்த்தி,பொ., (é é), மௌனமாய் இருக்க முடியாமல், பக்.70 - 71)

இதே கருத்து மல்லிகை சி. குமாரின் “கறுப்புக் கூரை” எனும் கவிதையிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. இம்மக்கள் தமது நம்பிக்கைகளைப் பேணி நடப்பதற்கும், தமது அந்தரங்கங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கும் கூட, போராட வேண்டியவர்களாக உள்ளனர். ஒரு அறைக்குள்ளேயே அனைவரும் உறங்க வேண்டி இருப்பதால் ஆண்-பெண் வேறுபாடுகள் பாராட்டப்படுவதில் கூட, நடைமுறைச் சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. சில கலாசார சீரழிவுகளுக்கும் இது வழிவகுக்கின்றது. தாய்மார் வெளிநாடு சென்றால் பெண்பிள்ளைகள் சில சந்தர்ப்பங்களில் தந்தைமாராலே கற்பழிக்கப்படும் நிலைமைகள் ஏற்படுவதற்கும் கூட, இந்தச் சிறை வாழ்க்கை ஒரு காரணமாக அமைகின்றது என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.

1.2.3 லயச் சிறைகளும் மழைக் காலமும்

லயக் காம்பராக்களில் அடைபட்டு வாழும் இம்மக்கள், மழை காலங்களில் பெரும் துன்பங்களை அனுபவித்து வருகின்றனர். இந்த லயங்களுக்குக் கூரையாகத் தகரங்களே இடப்பட்டுள்ளன. இவை மழை காலத்தில் வீசுகின்ற புயல்காற்றுக்குப் பறந்து விடுகின்றன. அது மட்டுமன்றி, இந்தத் தகரங்களும் காலத்திற்குக் காலம் மாற்றப்படுவதில்லை. அதனால், அவை இத்துப் போய், வெடித்து ஓட்டைகள் கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றன. கடுமையாக மழை பெய்யும்போது, கூரையில்லாத வீட்டில் இருப்பது போல் தான், இவர்களது நிலைமை காணப்படுகின்றது. வீட்டோடு பொருட்கள் அனைத்தும் நனைந்து, அடுப்பூதுவதற்குக் கூட, முடியாமல் போய்விடுகின்றது.

இவ்வாறான அவல நிலைமைகள் பலரது கவிதைகளிலும் எடுத்துக் காட்டப் பட்டுள்ளன. கனிவு மதியின் “ஒன்று”, சு. முரளிதரனின் ‘ஓட்டைகள்’, குறிஞ்சி நாடனின் ‘வீட்டுக் கூரை’, தமிழோவியனின் தலைவர்: கங்காணி: முதலாளி, குறிஞ்சித் தென்னவனின் ‘அழகென்று சிரிக்குமிங்கே’, மல்லிகை சி.குமாரின் ‘கறுப்புக் கூரைகள்’, சிவ. இராஜேந்திரனின் ‘அரியது கேட்கின்’, புசல்லாவ கணபதியின் ‘திறக்கப்படாத ஜன்னல்கள்’, மாரிமுத்து சிவக்குமாரின் ‘லயத்துச் சிறைகள்’ முதலிய கவிதைகள் இவ்வகையில் அமைந்தவை.

குறிஞ்சி நாடனின் ‘வீட்டுக் கூரை’ எனும் கவிதையில் மழைக் காலங்களில் இம்மக்கள் படும் அவலங்கள் ஆழமாகச் சித்திரித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. காற்று பலமாய் வீசும்போது, என்ன நடக்குமோ என மக்கள் பதற்றமடைவர். காற்று வீசும்போது, மரங்களோடு மரங்கள் உரசி எழுப்பும் ஓசையும் தகரக் கூரைகள் எழுப்பும் ஓசையும் காதுகளைச் செவிடாக்கும். தமது வீட்டுக்கூரைகளுக்கு மேலால் சிகரம் போல் வளர்ந்துள்ள மரங்கள் காற்றினால் ஆடி அசையும் போது, அவை தமது

வீட்டுக்கூரைகளில் விழுந்து தம்முயிருக்கே ஆபத்து வந்துவிடுமோ என மக்கள் அஞ்சுவர். மழைநீர் ஓட்டைக் கூரைகளினூடாக வழிந்து வீட்டை நீச்சல் குளமாக மாற்றும். அதனால் மக்கள் படும் துன்பங்களுக்கு அளவேயில்லைளூ

ñ....... காற்று பலமாய் வீசும்போது
கதறி நெஞ்சு துடிக்கும்
காற்று இங்கு எழுப்பும் ஓலம்
அபசுர மாய் ஒலிக்கும்

தகரம் எழுப்பும் கனத்த ஓசை
காதை இரண்டாய் பிளக்கும்
சிகரம் போன்ற கூரை மரங்கள்
மரண பயத்தைக் கொடுக்கும்

வானம் பொழியும் நீரும் வீட்டை
நீச்சல் குளமாய் மாற்றும்.....ò

(வெள்ளைச்சாமி,க.,(1999), குறிஞ்சி நாடன் கவிதைகள், ப.18)

எனக்கூறுவதிலிருந்து இம்மக்களின் அவலநிலையை உணர முடியும். புயலோடும் மழையோடும் போராடி, அஞ்சி அஞ்சி வாழ வேண்டியவர்களாக இம்மக்கள் விளங்குகின்றனர். சிலர் இவ்வாறு மழை பெய்யும்போது, வீட்டிலுள்ள பாத்திரங்கள் அனைத்தையும் வைத்து, வீட்டுக்குள் விழும் மழை நீரிலிருந்து தம் வீட்டை ஓரளவேனும் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக முயற்சிப்பர். எனினும், சில சமயம் அவர்களது ஓட்டைப் பாத்திரங்கள் அவர்களது முயற்சிக்குப் பங்கம் விளைவிப்பனவாக அமைந்து விடுகின்றன. நீர்வழிகின்ற இடங்களுக்கு ஓட்டைப் பாத்திரங்களை வைத்தாலும் அவற்றினூடாக நீர்வழிந்து, வீடு முழுவதும் தேங்கி நிற்கும். இதனை சு. முரளிதரனின் ôஓட்டைகள்ö எனும் கவிதை தத்ரூபமாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றது.

மேலும், தொடர்ச்சியாகப் பெய்யும் மழையினால் அனைத்துப் பொருட்களும் நனைந்து, சமைப்பதற்கு அடுப்பு மூட்டவும் முடியாமல் இம்மக்கள் மிகவும் க்'டப்படுகின்றனர். சோறு சமைப்பதற்கும் விறகின்றிக் கஷ்டப்படுவதோடு, பச்சை விறகைப் போட்டு ஊதி ஊதி பானைகளும் கருத்து விடும். சமைக்கும்போது, பானையை மூடத்தவறினாலும் மழைநீருடன் ஒட்டடைகள் பானைக்குள் விழுந்து உலைநீர் கறுத்துவிடும். சிவ.இராஜேந்திரன், இம்மக்கள் கடுந்துன்பங்களை தினந்தோறும் அனுபவிக்கின்றனர் என்பதைப் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:

ñ........... பச்சை விறகினால் சோத்துப்

பானையும் கறுத்திடும்
ஓட்டை லயங்கள் ஒழுகும்
ஒட்டடை விழுந்து
உலைத்தண்ணி கறுத்திடும்..........ò

(சிவசேகரம்,சி., தம்பையா,இ., இராஜேந்திரன்,சிவ., பன்னீர்ச் செல்வம்,எஸ்., *(1993)*, குன்றத்துக் குமுறல், ப. *67)*

அதேவேளை, இவ்வாறு பெய்யும் மழையினால் பக்கத்தில் உள்ள காண்கள் மழை நீரால் நிறைந்து, இந்த மண் குடிசைகள் சிலவற்றை அடித்துச் சென்று விடும். அதுமட்டுமன்றி, சில வீடுகளை ஊடறுத்துக் கொண்டு மழைநீர் ஓடுவதாலும் மண் சரிவினாலும், மலைகளில் இருந்து கற்கள் உருளுவதாலும் இவர்களது வீடுகள் சேதமடைவது மட்டுமன்றி, பொருட் சேதங்களும் உயிரிழப்புகளும் ஏற்படுகின்றன. மண் சரிவினால் மண்ணுக்குள் புதையுண்டு பரிதாபமாக உயிரிழப்பவர்கள் பலர். மேலும் பலர், இடிமின்னலால் தாக்கப்படுகின்றனர். அதிகமான பாதைகள் நீரினால் கழுவிச்செல்லப்பட்டு குண்டும் குழியுமாகக் காணப்படுவதோடு, சில பாதைகள் மக்கள் நடமாட முடியாதபடி, நீரில் மூழ்கியும் மற்றும் மண் சரிவினால் மூடப்பட்டும் காணப்படும். இவ்வாறு இம்மக்கள் மழைகாலங்களில் பல்வேறு வகையிலும் சிரமங்களையும் அவலங்களையும் அனுபவித்து வருகின்றனர். ò‌அரியது கேட்கின்.......ô எனும் கவிதையில் மழைகாலங்களில் இம்மக்கள் அனுபவிக்கும் சிரமங்கள் யதார்த்தபூர்வமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளதைப் பின்வரும் கவிதைப்பகுதி தெளிவு படுத்துகின்றது:

ñ....... மரங்கள் முறிந்திடும்
மாரியம்மன் கோயில் தகரங்கள் கூட
மடங்கி கீழ் விழும்
பாதைகள் மறையும்
பாறைகள் உருளும் ......
உயரும் காண் தண்ணியாலே
ஓரிரு லயங்கள் அழியும்
மண்ணைத் தோண்டி மனிதரைத் தேடிடும்
மாபெரும் பணியும் தொடரும்
இடிவிழுந்து இறந்தோரை
எண்ணிய மனமோ
இளகியே உரத்துக் கதறும் ....ò

(சிவசேகரம்,சி., தம்பையா,இ., இராஜேந்திரன்,சிவ., பன்னீர்ச் செல்வம்,எஸ்., *(1993)*, குன்றத்துக் குமுறல், பக்.*66 - 67)*

அதேவேளை, இவர்களது வீடுகள், வீடுகளுக்குச் செல்லும் பாதைகள், சுற்றுப்புறச் சூழல் எனபன ஒழுங்கற்றுக் கிடப்பதால் மழை காலங்களில் இவர்களுக்குச் சேற்றுப் புண், தெற்றுநோய்கள், காய்ச்சல் முதலிய நோய்கள் ஏற்படுகின்றன. அதேவேளை கடும் குளிர், அட்டைக்கடி முதலியவற்றாலும் இம்மக்கள் மிகவும் அல்லல்படுகின்றனர். சிறுவர்கள், வீட்டுக்குள் தேங்கி நிற்கும் நீரில் சிறிய காகிதக் கப்பல்களைச் செய்து விளையாடுவர். அவர்கள் நீச்சல் பழகுவதற்கான நீச்சல் குளமாகக் கூட, வீடுகள் அமைந்து விடுகின்றன. இவ்வறான நிலைமைகளும் பல கவிதைகளில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

மழைக் காலங்களில் மட்டுமன்றி, பனிக் காலங்களிலும் இவர்கள் க்'டப்படுகின்றனர். மலைப்பிரதேசங்களில் வருடத்தில் பெரும்பகுதி பனிக்காலமாகும். மாலை நேரமானால் பனி மூட்டம் சூழ ஆரம்பிக்கும். லயங்களில் ஒழுங்கான வீட்டுக் கூரைகள் இன்மையால் இவர்கள் பனியினாலும் கடும் குளிரினாலும் அவதிப்படுகின்றனர். குறிப்பாகச் சிறுவர்கள் விரைவில் நோய்வாய்ப்படுகின்றனர். இதனை:

ñ............ பனித்துளிகள் கூட
படுத்துறங்க இடமின்றி
எங்கள் லயத்து ஸ்தோப்புக்களை
வாடகைக்குக் கேட்கும் போது
எங்கள் வசந்தங்கள்
எங்குதான் படுத்துறங்கும் ....ò

(மாரிமுத்து சிவக்குமார்,(2005), மலைச் சுவடுகள், ப.118)

எனக்கூறுவதிலிருந்து விளங்கிக்கொள்ள முடியும். இவர்களது வீட்டுக் கூரைகள், அதிகளவு துளைகளைக் கொண்டு விளங்குவதைப் பல கவிதைகள் பல்வேறு விதமாகக் காட்டுகின்றன. இரவு நேரங்களில் இருண்டு போயிருக்கும் லயங்களின் ஓட்டைக் கூரைகளால் வரும் நிலவு வெளிச்சம் வீட்டுக்கு ஒளியைக் கொடுக்கின்றது. அதேவேளை, யன்னலின்றி இருளடைந்து கிடக்கும் லயங்களில் கூரைகளிலுள்ள ஓட்டைகளே யன்னல்களாக மாறி, சூரிய ஒளியை வீட்டுக்குள் கொண்டு வருகின்றது என அவலம், இழிவுச் சிறப்பு, நகைச்சுவை ஆகிய அணிகள் மூலம் இந்நிலைமைகள் பல கவிதைகளிலும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

1.3 போதியளவு மருத்துவ, சுகாதார, போக்குவரத்து வசதிகள் இன்மை

மலையகத் தோட்டப் புறங்களில் மருத்துவ, சுகாதார வசதிகளும் மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. மருத்துவ மனைகளை எடுத்துக் கொண்டால், அவை பெரும்பாலும் நகர்ப்புறங்களிலேயே அமைந்துள்ளன. மலையக மக்கள் இங்கு வந்த

காலகட்டத்தில் மருத்துவ மனைகளே இருக்கவில்லை. அக்கால கட்டத்தில் நூற்றுக்கணக்கானோர் நோய்களால் இறந்தனர். அண்மைக் காலங்களில்தான், படிப்படியாக மருத்துவ வசதிகள் உருவாகி வருகின்றன. எனினும், இப்பகுதிகளில் இன்னுமே மருத்துவ வசதிகள் போதிய அளவில் உருவாக்கப்படவில்லை.

மருத்துவ மனைகள் இல்லாத தோட்டப் பகுதிக்குள் இருப்பவர்கள், நோயென்றாலும் எவ்வளவோ தூரம் நடந்துதான், வைத்திய சாலைக்குச் செல்ல வேண்டி ஏற்படுகின்றது. போதிய போக்குவரத்து வசதிகளோ, அம்பியூலன்ஸ் வசதிகளோ இங்கு இல்லை. ஆரம்ப காலங்களில் தோட்டப் பகுதிகளுக்குள் இலங்கைப் போக்குவரத்து சபை பஸ் சேவைகள் கூட, மிக மிகக் குறைவாகவே இருந்தன. நோய்க்கு வைத்தியம் செய்வதற்கு பஸ்ஸில் செல்வதானாலும் பல மணித்தியாலங்கள் காத்திருக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அதேவேளை, வைத்திய சாலைகளுக்குச் சென்றாலும் அங்கும் போதிய மருந்துகளோ சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்ற வைத்தியர்களோ போதிய தேர்ச்சி பெற்ற தாதிமார்களோ இல்லை.

குறிப்பாக, இம்மக்களின் கல்வியறிவும் குறைவாகக் காணப்படுவதால், பல சமயங்களில் இவர்கள் ஏமாற்றப்படுகின்றனர். அதேவேளை, ஏனைய பிரதேச வைத்திய சாலைகளுடன் ஒப்பிடும்போது, மருத்துவத்தின் போது கவனக்குறைவால் ஏற்படக்கூடிய தவறுகளும் இங்கு மிக அதிகமாகவே உள்ளன. அதனால், பல சந்தர்ப்பங்களில் மரணங்களும் சம்பவித்துள்ளன. மேலும், இங்கு தாதிமார் வைத்தியர்களாக நின்று வைத்தியம் செய்யும் அவல நிலையும் நிலவுகின்றது. தோட்டப் புறங்களுக்குள் அமைந்துள்ள வைத்தியசாலைகள் தோட்டங்களின் ஒதுக்குப்புறங்களிளேயே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அதனால், அங்கு வேலை செய்பவர்களும் தம்மைக் கவனிப்பதற்கு யாருமில்லை என்ற நினைப்பில் நோயாளர்களை சரியாகக் கவனிக்கத் தவறுகின்றனர்.

மேலும், அனைத்து வசதிகளும் கொண்ட வைத்தியசாலைகள் இப்பகுதியில் மிகக் குறைவு. அதனால், அவசர சிகிச்சை பெறவேண்டியவர்கள், வேறு வைத்தியசாலைகளுக்குச் செல்ல வேண்டியவர்களாக உள்ளனர். அவசரசிகிச்சைக்குச் செல்வதற்கு அம்பியுலன்ஸ் இருந்தாலும் அதனைப் பெறுவதற்கு அலைந்து திரியும் போது, நோயாளி இறந்துவிடும் நிலைமையும் ஏற்பட்டுள்ளது. சில வைத்தியசாலைகளில் அம்பியுலன்ஸ் வசதிகளே இல்லை. ΰநமக்குத் தெரிஞ்சதுங்கô எனும் கவிதையில் இவ்வாறான சில நிலைமைகள் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

ú..... அவசரமுன்னா நாம போறதுக்கு
ஒழுங்கான பஸ் வருவதில்ல
இருட்டில் நமக்கு நிலா வெளிச்சத்தைத்
தவிர தெருவிளக்கு எதுவுமில்ல

நோய் நொடினா நமக்கு சரியான
ஆஸ்பத்திரியில்ல ï சாக கிடந்தா
எங்களக் கூட்டிப் போக
ஒரு அம்புலன்சுமில்ல ....ò

(குறிஞ்சி இளந்தென்றல், *(2003)*, அப்புறமென்ன, ப.06)

உலக சுகாதார நிறுவனம் இலங்கைவிலுள்ள சுகாதார நிர்வாகப் பிரதேசமொன்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு நடாத்திய ஆய்வின்மூலம், இலங்கையில் ஏனைய பிரதேசங்களில் இருக்கும் சுகாதார வசதிகளைவிட, மிகக்குறைந்தளவு வசதிகளே தோட்டப்பகுதிகளில் காணப்படுகின்றன என்பது உறுதிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

ஏனைய பிரதேசங்களோடு ஒப்பிடுகையில், சிசுமரண வீதமும் பிரசவத்தின்போது இறக்கும் தாய்மாரின் மரணவீதமும் இங்கு அதிகம். கடின உழைப்பு, போசணைக் குறைபாடு, வைத்திய சேவைகள் சரிவரக் கிடைக்கப்பெறாமை, கணவன்மாரால் அநியாயப்படுத்தப்படல், நோய்வாய்ப்படல் முதலிய காரணங்களால் பிரசவத்தின்போது, தாய்மார் இறக்கன்றனர். மேலும், நோய்கள் சரியாகக் கண்டுபிடிக்கப் படாதிருப்பதாலும், அவசர சிகிச்சைப் பிரிவுகள் இன்மையாலும், உரிய நேரத்தில் வைத்தியம் செய்யப்படாமையாலும் பல உயிர்களைப் பலி கொடுக்கும் அவல நிலை இப்பகுதிகளில் நிலவுகின்றது. இந்நிலைமைகள், இராகலை பன்னீரின் óஓர் ஏழையின் இருதயம்ô, குறிஞ்சி நாடனின் óமதுவின்போதைô முதலிய கவிதைகளில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

மேலும், தோட்டத்துறைப் பெண்களின் சுகாதாரம் பற்றி கனேடிய தொழிலாளர் காங்கிரசுடன் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் இணைந்து நடாத்திய ஆய்வில், இப்பெண்கள் சளி, தடிமல், இருமல், கருத்தரித்த பெண்கள் கருச்சிதைவுக்கு உட்படல் முதலியவற்றால் பாதிக்கப் பட்டிருப்பதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.[3]

ஆரம்பத்தில் இப்பகுதிகளில் பஸ் வசதிகள் மிகக்குறைவு. அதனால் தோட்டங்களில், சுகவீனமுற்றவர்களை மருந்துக்கு அழைத்துச் செல்வதற்காக இவர்கள் தோட்ட லொறிகளையே எதிர்பார்த்தனர். அவையும் உடனே கிடைப்பதில்லை. பலரது ஏச்சுப் பேச்சுகளுக்கு மத்தியிலேயே லொறி கூட, கிடைக்கின்றது. பெண்கள் பிரசவ வேதனையினால் துன்பப்படும் வேளையிலும் லொறியைக் கொடுப்பதற்குக்கூட, நிர்வாகத்தினருக்கு மனம் வருவதில்லை. பூண்டுலோயா தர்மூவின் óநாய்க்குட்டியிலும் கேவலமாய்ô எனும் கவிதையில் பிரசவ வேதனையில் ஒரு பெண், வைத்தியரிடம் செல்வதற்குப் படும் க்'டம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

மேலும், இவர்களுக்குக் குடிப்பதற்குச் சுத்தமான நீர் கிடைப்பதும் அரிதாகவே உள்ளது. அரச கட்டுப்பாட்டின்கீழ், இயங்கும் பெருந்தோட்டங்களில், யுனிசெப் நிறுவனத்தின் உதவியுடன் குடிநீர் வினியோகத் திட்டம் ஒன்றினை நிறுவுவதற்கான முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. எனினும், இதுவரையில் அவற்றில் எவ்வித முன்னேற்றமும் ஏட்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. சில அரசியல் தலைவர்கள் தேர்தல் காலங்களில் இம்மக்களின் வாக்குகளைப் பெறுவதற்காகக் குழாய்நீர் வசதி செய்து தருவதாகக் கூறி, குழாய்களை மாத்திரம் செய்து வைத்துள்ளனர். தேர்தல் முடிந்ததும் கொடுத்த வாக்குறுதிகள் மறந்து விடுவதால் இன்னும் அக்குழாய்களிலிருந்து நீர் வரவில்லை. அதனால், இவர்கள் சுத்தமான குடிநீருக்கும் அலைந்து திரிய வேண்டியுள்ளனர்.

இந்நிலைமைகளை, தமிழோவியனின் ֹதலைவர்: கங்காணி : முதலாளிֺ, குறிஞ்சி இளந்தென்றலின் ֹவந்தேன்நான் வேட்பாளன்ֺ,ֹநமக்குத் தெரிஞ்சதுங்கֺ முதலிய கவிதைகளில் காணக் கூடியதாக உள்ளன. இதனைப் பின்வரும் கவிதைப்பகுதி மேலும் உறுதிசெய்கின்றது.

ֹ......... குழாயின்னு இருக்கு அதுல
ஒரு சொட்டு தண்ணியும் வருவதில்லை ....ֺ

(குறிஞ்சி இளந்தென்றல்,(2003), அப்புறமென்ன, ப.06)

அரசியல் கட்சி வேட்பாளன் ஒருவன் வாக்குக் கேட்டு லயத்திற்கு வந்து, வாக்குறுதிகளைக் கூறும்போது, வயது முதிர்ந்த மூதாட்டி ஒருவர் கூறுவது போல் பின்வரும் கவிதை அமைந்துள்ளது:

ῖ......... ஒவ்வொரு ஐந்து வரு‘மும்
இதத் தானே
பாத்துக்கிட்டு இருக்கேன்
நா சாவுறதுக்கு முன்னாடியாவது
நல்ல தண்ணி வருமான்னு
காத்துக்கிட்டு இருக்கேன்.........ὸ

(குறிஞ்சி இளந்தென்றல், (2003), அப்புறமென்ன, ப.10)

ֹதலைவர்: கங்காணி: முதலாளிֺ எனும் கவிதையிலும் இந்நிலைமை பின்வருமாறு காட்டப்பட்டுள்ளது:

ῖ...... குடியிருக்கும் லயந்தானே நரகம்! ï சுற்றி

குமட்டுகின்ற சாக்கடையால் நாற்றம்!
குடிப்பதற்கும் நீர்வசதி இல்லை! ï அதை
கூறிவிட்டால் துரை கடிப்பார் பல்லை!......ò

(தமிழோவியன், (2000), தமிழோவியன் கவிதைகள், ப.81)

இவ்வாறான நிலைமைகள் இருந்தாலும் இதற்கான மாற்றேற்பாடுகளைச் செய்யும்படியும் தோட்டத் தலைவர்களிடம் கேட்க முடியாதவர்களாக இம்மக்கள் காணப்படுகின்றனர். அசுத்தமான சுற்றுப்புறச் சூழல், பல்வேறு நோய்கள் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக அமைகின்றது.

சுத்தமற்ற சுற்றுப்புறச் சூழல் காரணமாக நுளம்புகள் பெருகுகின்றன. ஒழுங்கான முறையில் குப்பைகளை அகற்றாததால் மழை நீர், கழிவு நீர் முதலியன தேங்கி நிற்பதே இதற்குக் காரணமாகும். அதனால், மாலை நேரமாகும் போதே, நுளம்புகளின் தொல்லை ஆரம்பித்து விடுகின்றது. அதேவேளை, நுளம்புத்திரி முதலியவற்றைக் கொழுத்துவதற்குரிய வசதிகள் இன்மையாலும், நுளம்புகளை அழிப்பதற்குரிய அரச சுகாதார சேவைகள் இப்பிரதேசங்களுக்குச் சரிவரக் கிடைக்காததாலும் இவர்கள் இரவிலும் ஒழுங்காக உறங்க முடியாமல் தவிக்கின்றனர். அதனால், நுளம்பினால் ஏற்படக் கூடிய நோய்களுக்கும் விரைவில் இவர்கள் உட்படுகின்றனர். அல் அஸுமத்தின் ஃஅந்தப் பழைமைஃ எனும் கவிதையிலும் இந்நிலைமைகள் பின்வருமாறு காட்டப்பட்டுள்ளன.

ñ......... கனிகளை உடைத்து
பாலர்கள் உருவிய பின்
எறிந்த ஓட்டுப் பிரதேசங்களின்
அழுகிய உடல்கள் தயாரித்த
நுளம்பூசிகள்
ஆயிரம் தடவைகள்
எங்கள் உடல்களில்
அக்கியூ பஞ்சரால்
நித்திரைக் குருதியை உறிஞ்சியதால்
நாங்கள்
கும்பகர்ணர்களாக மாறவே இல்லை!.........ò

(அல் அஸுமத், (1987), அல் அஸுமத் கவிதைகள், பக்.57, 58)

நுளம்புத் தொல்லைகள் மட்டுமன்றி, சுத்தமற்ற சுற்றுப்புறச் சூழலால் ஈக்களும் பெருகுகின்றன. இப்பகுதிகளில் சாக்கடை நீரிலிருந்து பெருகிய ஈக்கள் நாற்புறமும் மொய்க்கின்றன. அவை அசுத்தமான இடங்களில் மொய்த்துவிட்டு உணவுகளில் வந்து

மொய்ப்பதால் உணவுகள் விரைவில் பழுதடைகின்றன. அதேவேளை, இவ்வுணவுகளை உண்பதால் பல்வேறு நோய்களும் ஏற்படுகினறன. இந்நிலைமைகளை மாரிமுத்து சிவக்குமாரின் ‟வையத் தலைமை கொள்வோம்ǒ எனும் கவிதையில் காணலாம்.

இப்பிரதேசங்களில் ஒழுங்கான முறையில் நீர் வழிந்தோடக் கூடிய வடிகாலமைப்பு வசதிகள் இல்லை. அதனால், நீர் தேங்கி நின்று பாதைகள் சேறாகின்றன. அதனால், அவற்றிலிருந்து நுளம்புகள்,ஈக்கள் பெருகுகின்றன. மேலும், லயத்துக் கான்களில் மண் நிறைந்து, அருவருக்கத்தக்கதாக உள்ளது. எனினும் அவற்றைச் சுத்தம் செய்வதற்கு யாரும் முன்வருவதில்லை. வீட்டு முற்றங்களும் குன்றும் குழியுமாகவே உள்ளன. மாடுகளை வளர்ப்பதற்கான மாட்டுப்பட்டியும் வீடுகளுக்கு மிக அருகில் அமைக்கப்படுகின்றன. ஒருபுறத்தில் விறகெரித்த சாம்பலும் கரியும் மேடுபோல் குவிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்காங்கு சிறு மரக்கறித் தோட்டங்களை அமைத்து, அதற்கு உரமிடுவதற்காகப் பக்கத்தில் உள்ள மாட்டுப்பட்டியில் இருந்து அகற்றும் சாணத்தை இடுவதற்கு ஒரு சாணக் குழியும் காணப்படுகின்றது.

மேலும்,கழிநீர்ப்பள்ளங்கள் நிறைந்து,குளம் போல் வீட்டின் அருகிலேயே அமைந்துள்ளதால் இவர்களின் சுற்றுப்புறச் சூழலை இவை மேலும் முடைநாற்றம் வீசும் நிலைக்கு உள்ளாக்கியுள்ளன. அதேவேளை, நிரம்பி வழிகின்ற நாறுகின்ற மலசலகூடம், குப்பைக் குழி என்பனவும் இம்மக்களின் வாழ்வை மேலும் சுகாதாரமற்றதாக்குகின்றன. தூய்மையான சுற்றுப்புறச் சூழல்கூட, இவர்களின் வாழ்வில் ஒரு கனவாகவே அமைந்துள்ளது. ‟ஒரு கோட்டின் இருமுனைகள்ǒ எனும் கவிதையில் இந்நிலைமைகள் யதார்த்த பூர்வமாகவும், ஆழமாகவும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளதை நோக்கலாம்:

‟.......... சிறு நீரும் சகதியும் தேங்கி நிற்கும் பாதை
இரு புறமும் வளர்ந்திருக்கும் கசிப்புச் செடிவேலி
அருவருக்கும் மண்நிறைந்த லயத்துக் கான்கள்
சிறுகுழியும் மேடுமாய் சீரற்ற முற்றம்
அருகிலொரு சுவருடைந்த மாட்டுப்பட்டி
மறுபுறத்தே விறகெரித்த சாம்பால் மேடு
மரக்கறி தோட்டத்து மறைவிலொரு சாணக்குழி
நிறைகுளமாய் தேங்கிவிட்ட கழிநீர் பள்ளம் ....ǒ
நாறுகின்ற மலசல கூடத்தைச் சுற்றி
மரியாதைக்கு போட்டுவிட்ட செத்தவேலி
நிறைந்து வழிகின்ற குப்பைக் குழி அருகில்
‟கிரேச்ǒ சென்ற புனைப்பெயரில் சிறுவர்கூடம்
நூற்றாண்டாய் நிலைத்திருக்கும் அவமானச் சின்னங்கள்ė ǒ

(பூண்டுலோயா தர்மு,(2000),மலையரசி, பக்.19ï 20)

இம்மக்களுக்கு ஒழுங்கான மலசலகூட வசதிகள் இல்லை. ஒரு லயத்துக்கு ஒரு மலசலகூடம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அது பொது மலசலகூடம் போல் இருப்பதால், அதனை சுத்தம் செய்வதற்கு யாரும் முன்வருவதில்லை. அதிகமானவர்கள் மலசலகூடங்களில் சென்று மலசலம் கழிக்காது, பக்கங்களில் உள்ள காட்டுப் பகுதிகளிலும் நீர்நிலைகளுக்கு அருகிலும் மலசலம் கழிக்கின்றனர். மேலும், சிறுவர்களும் கண்ட கண்ட இடங்களில் எல்லாம் மலசலம் கழிப்பதால் சுற்றப்புறச் சூழல் மாசடைந்த நிலையிலேயே காணப்படுகின்றது. அதேவேளை, அதனால் வாந்திபேதி முதலிய தொற்று நோய்கள் இவர்களுக்கு விரைவில் தொற்றி விடுகின்றன. இவ்வாறான நிலைமைகளைச் சித்திரிக்கக் கூடியதாக றசீனாபுகாரின் ர்ஏதாச்சும் செய்யுங்களேன்ீ எனும் கவிதை அமைந்துள்ளது.

ñ......... கழிப்பறைகள் எமக்கு இல்ல
காலமெல்லாம் வாந்திபேதி
வழியிலெல்லாம் அசிங்கம் செஞ்சா
வந்திடாதோ நோய்கள் அத்தனையும் ....ò

(றசீனா, (2003), மண்ணிழந்த வேர்கள், ப.1)

எனக்கூறுவதன் மூலம், இவர்கள் வாழுகின்ற சூழல், முழுமையாகவே சுகாதாரத்திற்குக் கேடு விளைவிப்பதாக அமைந்திருப்பதையும், இவர்களது சூழல் கூட, இவர்களது வாழ்க்கைக்குப் பெரும் சவாலாகவும் அச்சுறுத்தலாகவும் அமைந்திருப்பதையும் உணர முடியும். ஒட்டு மொத்தமாக நோக்குகின்ற போது, உணவு, உடை, உறையுள், மருத்துவ-சுகாதார, போக்குவரத்து வசதிகள் முதலிய அடிப்படைத் தேவைகள் எவற்றிலும் இம்மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பூரணத்துவம் பெறாதவர்களாகவே விளங்குகின்றனர்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. மூக்கையா,மா.செ., *(1995)*, இன்றைய மலையகம், *ப.40*

2. Congress Labour Foundation,(1990), A Research Study on The Health of Women Plantation Workers in Sri Lanka, pp.17 ï 19.

3. மூக்கையா,மா.செ., *(1995)*, இலங்கையில் மலையகத் தமிழ் மக்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நிலைமைகளின் பரிமாணங்கள், *ப.13*ï *15*